

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Stowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spať měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje dželaš
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihiczišcežerńi w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

14. njedzela po swjatej Trojizy.

Psalm 92, 2—16.

Hdyž Luther w małym katechismuŝu naŝ napomina, so bychmy Boha „khwaliłi a so jemu džakowali“, — dha tu dženska namatamy tajki džakuj a khwalobny „psalmiski khěrluŝch na sobotny džeń“, s kotrehož słowami móžesć swoju polnu wutrobu psched tym Anjesom wuŝypacž. Swoju wutrobu! Nusne je, s hubomaj, kotrež jeho mjeno pójnajeťe, jeho khwalicž, se ŝmilnymaj, w bratrowŝkej lubosći dželaŝymaj rukomaj so jemu džakowacž a s druhimi duchownymi woporami jeho česćicž; pschede wšěm pak wutroba k temu ŝluŝcha. Kajkaž ta je, tajki je zly čłowjek, a šhtož ta čini, zly čłowjek čini. Njeh Bohu džakuje so wutroba wšěch ludži.

„Kraŝna wěz je, temu Anjesej so džakowacž a khwalbu spēwacž twojemu mjenu, ty najwyschŝchi.“

Kraŝna wěz a tola tak žadna! Ssam ŝebje khwalicž, hdyž je dželo so radžilo abo polo derje pschinjeŝlo abo sbože sacžahnylo do domu, na to so jich wjele wuŝteji, a na kimž hewať runje wjele njeje, tón wě s najmjeńŝcha wo ŝwojim duŝchnym ŝmyŝlenju a dobrym wotpohladanjom hiŝcže doŝeć powjedacž. Druhich ludži česć a mjeno roŝnosćecž jich woŝebnosćow, jich dobrotow, jich wuŝpěchow dla, je pschezo jich tójŝto hotownych, hacžrunje dyrbja tež huŝto najlěpŝchi s tyŝchnej bolosću ŝhonicž, so ŝwět s njedžakom plačzi. Ale mało jich je, kiž Bohu Anjesej česć dawaju, kaž so ŝluŝcha. Džekacžo wuŝadni

po ŝczenju dženkniŝcheje njedzele we ŝwojej wulkej nuŝy wolachu a wŝchizy buchu wuŝtrowjeni; jenož jedyn pak wot nich so wróci, so by Boha khwalil a ŝwojemu wumožniķej so džakował. Čhzemj my tež tajzy byčž, so so jeno w čaŝu nuŝy na wŝchedomózneho pomozniķa dopomnimy, ale hewať na njeho ŝapomnimy, so so, hdyž wyŝoko pschindže, ja čaŝne kubla ŝchědrimemu dariczelej džakujemy, niz pak sa bohate duchowne požohnowanje, kotrež je nam wotewřene w ŝhryŝtuŝku Jeŝuŝu? To so njeŝtaň. Hewať by tež naŝ to ŝlowo ŝudžilo: Kraŝna wěz a tola tak žadna!

Žadna a tola tak lohka! Takle my dale prajimy. Šhtož či psches roŝom abo psches móz dže, to či česćto padnje. Dže ŝnadž, wo čimž so jedna, psches roŝom? Psches roŝom njeh dže bohactwo Božeje mudrosće a wědomosće, ŝmilnosće a ŝwěrnosće, mozy a majestosće, so psalmiŝta jow s modleŝkim ŝpodžiwanjom wuwola: „Anjeze, kať ŝu tvoje ŝtutki tak wulke, tvoje myŝle tak jara hluboke“, ale kóždy roŝymy, so tale njewuŝlědžena hlubokosć a njewuměřena wulkosć Božich ŝtutkow a myŝlow runje k Božej khwalbje čěri a wabi. Wóndže-li pschi wšěm psches roŝom roŝomnych, dha je Najwyschŝchi ŝebi se rta njerěczazych a čěŝchnych khwalbu pschihotował. Abó dže ŝnadž psches móz? Šhtož ŝam se ŝwojeho ŝhonjenja wobŝwědčzi: „Ty, Anjeze, činiŝch, so ja wjeŝele spēwam wo twojich ŝtutkach a khwalu to dželo twojemu rukow (ŝcht. 5)“, tuteho mēnjenja njeje. Pschetož w tym džě leži: Ssamo moje džakowanje njeje moje, ale je twój ŝtutk

a hnadny dar, o Knježe, a k čemužtuli mje džakowna wutroba pschinuczi, wot tebe je woboje, to so chzu a to so czinju po tym dobrnym spodobanju. S teho kameho pšnacza a shtonjenja je rěczane, sčtož kwi. Jan pišče: „To je lubošć k Bohu, so my jeho kasnje džeržimy, a jeho kasnje njejsu czežke.“ Haj, sčto mohło hiež psches rosom, kiž je jaty wšaty pod Khrystuřowu pořkuschnosć, a psches mōž i wyřokosće, kotraž je w šlabnych mōzna! Čłowjek, pschewinjeny a pschemōženy wot Božeje lubošće, dyrbi a chze a mōže něsčto byč k šhwalbje jeho krařnosće. Duž pschi tym wostanje: Zadna wěz a tola tak lohka!

Lohka a tola tak plōdna! To je pořlednje. Džak a šhwalbu šwěru Bohu pschinješć, je puč, kiž wjedže i wjeřela do wjeřela, se žohnowanja do žohnowanja. S njedžakownym ani čłowjek ani šama Boža hnada ničžo šapoczeč njemōže. Sčtož je dostał, to je dostał. Wužitk i teho ma wščeje wězy na šhwilu, niz pať na wěczne, ša čželo, niz pať ša duřchu, na semi, niz pať w njebeřach. Ale džakowny bjerje pschezo wjazny a pschezo wjetře i mišje rufi našeho Boha. To widžimy prawje na Pětrje. Žako wōn widžeře tamne psche wřchu mēru bohate žohnowanje pschi šwojim rybyłojenju, wuliny šo jeho wutroba do džakneho wušnacza: „Dži won wote mnje, Knježe, pschetož ja šym hrěřchy čłowjek.“ A na to šo jemu dosta nowe a hiřčeže rjeřšče šbože w Knješowym poručenju a šlubjenju: „Njeboj šo; pschetož wot něť budžeřch ty luđi lojic.“ Šlaj, kať je k wřchemu dobre, šo pořowacž pschew Bohom! Na tajke wajřnje šo čzi pschidacž hodži, sčtož mōže čze tu a tam, čžaknje a wěcznje šbožneho čžinicž. Tehodla tež tuto lubošne pschirunanje w psalmje! Šdyž šo bjesbōžni selenja jako trawa, hacž šahubjeni budža na wěczne, budže šo prawy selenicž jako palmowy sčtom a rořrořć jako zedrome drjewo na Libanonje, a jemu šo štanje po šlubjenju: „Čži, kiž šchžěpjeni šu w Knješowym domje, budža w pschitwarkach našeho Boha šo selenicž; a hacž šo runje šestarja, dha wřchať budža kčžecž, plōdni a čžerřtwi byč.“ Tak šluža woboji, bjesbōžni se šwojim řrudnym kōnzom po krotkim kčženju a prawi, kotřiž šu i dohom džakowni, se šwojej nješahinjazej mlodořću, se šwojim nješaprahnjazy žiwjenjom k pschekrařnenju Božeje njehnuteje prawdy a prawdořće, šo by tež pschi tym wostalo: Lohka wěz a tola tak plōdna, haj krařna, temu Knješej šo džakowacž a šhwalbu špěwacž jeho mjenu! Šamjen. Z. w K.

Šhwalba Boža.

Rad Boha šhwal,
Šhwal jeho mloda šyla!
Wōn šlyřchi rad,
Šdžež čžecž šo jeho špěwa,
Čžecž jemu daj!

Nječ křerluřch našch
Šacž k jeho štořej kliczi,
A wřchitkich hłōř
Nječ jeho šhwalbu řynczi,
Čžecž jemu daj!

Čžecž, šhwalbu, džak
Kōt i wutrobu daj jemu,
Přched jeho trōn
Nařch křerluřch dořup k njemu,
Čžecž jemu daj!

Přek. H. Zejler.

Šhwalbnj křerluřch.

Se 17. lěřtotka.

(Po řnatym hłōřu.)

Šhwalba budž Wjetřřnemu, mōznemu krařej wřčej šlawy!
Tole budž štajnje, o wutroba, nadawř twōj prawy!
Wřchitkōn šwět pschidž,
Přaltar a harfa něť klicž!
Špěwajče, křchescžanřtwi šlawy!

Šhwalba budž Bohu, wōn řtwori čze, řhotowa rjenje,
Štrowošć čzi špořći, čze wōdžeře, nješaby ženje.
We nuř je
Šnadny Bōh řalital čze;
Duž dha nječ džak k njeju čžehnje!

Šhwalba budž Bohu! O šo bychu wřchitny ju dali!
Wřchitko, sčtož wōdych ma, džakne nječ wopory pali!
Bōh je čzi wřcho,
Wutroba, nješapomř to!
Štajnje ert Boha nječ šhwal!

Přek. K. A. Fiedler.

Rak čžyli hiřčeže žiwi byč w hrěřchach, kotřymž šmy wotemřjeli? Romřk. 6, 2.

Šřlawny žřřtwiny wōtz Šawřřthyn (Augustin) bēřche wot naroda pohan. Do šwojeho wobrocženja njemōžeře wōn tehodla tež hinať žiwy byč, hacž tak kaž to mnořy pohanřny mlodořny čžinjachu. Šeho macž Monika bē wēřjaza křchescžijanka a šo tež wjele ša šwojeho šyna modleře; ale tōn mlody Šawřřthyn bēřche pschekřnlje psches šwoje rořžahlořće řwjasanj. Wōřebje bē to njepořćiwořć, kiž jeho jateho džeržeře, a tak wōn w počžahu řtejeře k žōnřej, kotraž njeduščne žiwjenje wjedžiře. To wulle bēdy žadaře, přjedy hacž šo wōn da wot njeje dželicž a přjedy hacž mōžeře Khrystuř se šwojej wuřwobodžazej mozu jeho pschijecž. Tola jedyn džer, jako Šawřřthyn tak wōřebje hubjenřtwi šwojeho hrěřcha řačžuwawře a ša šwobodu žedžeře, wōn na šłowo w liřče na Romřkich 13, 13. 14 trjechi: „Šhodžmy pōřćiwořće jako wōdnjo, niz we wobžranřtwje a wopikřtwje, niz w komorach a njepořćiwořći, niz w šwarjenju a řawiczi; ale woblecžče šo teho Knješea řesom Khrysta“. Přchi čžitanju tehole šłowa, kotrež jemu kaž řchp psches wutrobu džēře, Šawřřthyn k rořřudej pschidž. Wōn šwojemu hrěřej hody da. Wōřdžiřcho jeho tamna wboha žōnřka, i kotrež bē přjedy w řwjastu řtať, na drořy řetka. Šawřřthyn šo řnutřkownje hłobofo hnuty řačžuwawře. Wōn řebi hnydom přjereře, šo dyrbi tež tamnej wbohej duřchi dopořařacž, šo je šo i nim pschemēnjenje řtať. Wona tōn zuř wuras w jeho woblicžu přtny, šo jemu bližeře a džeře: „Šawřřthyno, to džē šym ja.“ Wōn pať wotmolwi: „Haj, ale ja to wjazny njeřřym.“ Tale wotmolwa bē wurjadnje pořnamjenjaza. Šawoľ w horjecžnym šłowje praji: „Rak čžyli hiřčeže žiwi byč w hrěřchach, kotřymž šmy wotemřjeli?“ Wēřny křchescžijan je k hrěřej hinaře řtejiřčežo wřať. Wōn njemōže wjazny tak dale žiwy byč kaž přjedy. Wōn je w Khrystuřu žiwy, a tehodla hinať njemōže hacž ša Khrystuřom řhodžicž. Tu žana druha wōľba njeje. řeřuř k hrěřej řobu njeňdže. Čžeřch-li jeho mēč a w nim wostacž, dha dyrbiřch šo tež hrěřcha wřdawacž. Khrystuř a njeprawdořć šo w hromadže nješnjereťaj; pschetož kaťke towarřtwi ma prawdořć i njeprawdořću? Abo sčto ma šwětlo čžinicž i čžemnořću? (2. Kor. 6, 14.) Křchescžijanřte žiwjenje je něsčto řpodžiwne. řow šy w řjenocženřtwje i Bohom žiwy, mařch wutrobnj řwjast i nim a jeho Duř w tebi byđli. A kať potom dže? Ty nochžeřch wjazny w hrěřchach dale žiwy byč.

Droha duscha, ty dyrbjała ras i měrom stejecz a febi horjeczne słowo japoschtola Pawola pscheczitacz. Za to hlychcze jara derje dopominam, kał psched mnogimi lětami swoju bibliju studowach a tole słowo Pawola namakach. Mi bu tehdy tał wulke, hrěcham wotemrjety bycz. Za widzach, so je to drohotny dar i Golgatha; kchizowanje nascheho wysofokhwaleného Knjesa so mi w zyle nowym swětle sjewi. Wěso bu tež moje zyle žiwjenje i tym pscheměnjene. To džě njemože hinał bycz. Sdyž nam swjaty Duch Sesufa pschekraŕnja, potom widzimy, so smy psches njeho wot hrěcha wufwobodženi. To sbóžne sawyŕŕanje dawa. Kał dyrbjała tola wschě Bože džěczi tał sbožowne bycz! Wone dyrbjała so wschitke nad tej spodžitwonej měrnoscju sradowacz, kotruž nam ewangelij wobswědca. Pawol móže na Romskich piŕacz (6, 17): „Khwalba budž Bohu, so scze wotroczy hrěchow byli.“ Kał wjele tola w tym leži! Zako mōzach to japschijecz, so hym wotroczt hrěcha byl a so njetriebam wjazy hrěcha njewólnik bycz, mi same njebjo sthadžesche. Kał žiwjenje potom tał zyle hinasche bywa! Slej, luby czitarjo, to je tu tež sa tebe. D so by ty na tole spodžitwone stejischczo i swojemu Sbožnikaj stupil a w tutej wobswōžazej swobōdže stał!

F.

Bóh pomha.

Sdyž czělna woła njewidži
Dacz jeno tolstu mhlu,
Da wuhlada pał w nadžiji
Saz' slónczko w switanju.

To na Knjesa naŕ pokaze,
So pschi naŕ pschewywa
A swojim rad so bližuje,
Sich i hnady wobswōža.

Wón wschitkim hižom pomhał je,
Sdyž běsche na semi;
Nětk kraŕniŕcho so sjewjuje
Nasch Sbožnik njebjeski.

Wón ŕmilnu, swěrnú wutrobu
Tež dženŕ ma sa tebe,
A do wjekela srudobu
Czi pschewobroczič chze.

Tač stystnu duschu społoji
Psches swoje ŕlubjenje,
Kaž piŕane je w bibliji:
„Schtož proŕy, dostanje.“

Do ŕnadnoh' wón rad potaja
Mōz swoju knježestku;
We małym husto wosjewja
Mōz swoju najwjetŕchu.

Saj, rańsche swětko sthadža czi
A pomoz dostawaŕch,
Sdyž měrnje w pravej nadžiji
Na Boha woczakaŕch.

Jurij Bróŕt.

Troscht i drohi.

Stara, žiwjenjasthta matka khora a hubjena na swojim twjerdym ložu ležesche. Wona febi po sbóžnym slóncženju žadaŕsche,

dokełž běsche hižom na wschě 86 lět stara. Bohužel dyrbjesche widžecz, so bu tym swojim wschědnje i wjetŕŕej wobczěžnosczju. „Woni buchu mje rad wotbyli“, tał ras i swojej pscheczelnizy sdychowaische, „pschezo porědscho ke mni pohladuja, a hdy bych i fary wschědnje ŕhtnu poliwku njedostawała, bych i hlodom sawutlicz dyrbjała.“

Ssyn a pschichodna džowka běschtaj jej najhubjenschu stwiczkú pschipoŕasaloj, hdžez bē jeno najnusniŕcha domjaza nadoba. Saj, wonaj napscheczivo starej maczeri duschnaj njeběschtaj. Tež džěczi-džěczi ničto lepsche njeběchu. Wone wschał ničto druhe pola starŕcheju njewidžachu. Se wschěch rěczow, kiž by wotka tu a tam ŕklyŕchala, bē spóŕnacž, so by jejna ŕmjercz wschěm jara witana byla. To ju wěso boleŕche a wona by husto sdychnyla: „Se dha wscho do cziŕta sabnte, schtož hym ja prjedawŕche dny jim cziŕnika?“ Sdyž by ju schto wopntał, bē pschezo srudniŕcha a žadyn troscht njemōžesche ju směrowacz.

Kas pał, hdyž jejna pscheczelniza saŕo pschiŕdže, ju wona troschtu a społojenu we ložu ležo namaka. Wona wjazy njestoržesche ani njemortotaŕche. Sdyž so ju jejna pscheczelniza praschesche, tał je to pschischko, jej khora wotmolwi, so je jej Bóh tajki rjany troscht i drohi pōŕkał. Szobotu wjeczor běsche pschi wotewrjenych wotkach ŕklyŕchala, tał so wotkach na haŕy džěczi mjes ŕobu schpruchi pscheklyŕchowachu. Najprjedy drje njebē ničto roŕhmicz mohla. Potom pał bēchu te džěczi na žerdž, kiž pod jejnymi wotkami wiŕasche, salěŕke a so tam dele pscheklyŕchowale, tał so mōžesche nětko wscho roŕhmicz. Sedyn i tych schpruchow bē: „Wschitku swoju staroscž cziŕnčze na Boha, pschetož wón so sa waŕ stara.“ A na to tule khěrluschowu schtuczkú ŕklyŕchach:

„Nihdy njeje njesbože tał dołho tračo,
So by to ŕamo saŕo njepschestačo;
Skicz ruku mi,
So po hnadži
Tež moje njesbože by swōj lónz wsačo!“

To je mje tał troschtowačo, so hym nětko se wschěm społojom. Za wěm, Bóh febi tež po mnje w prawym czaŕu pschiŕdže.

A Bóh je to cziŕnil. Wōŕŕy na to ju wón i cžesczu do swojeho njebjeskeho raja wsa.

Džakownoscž.

Oberlin, snaty duchowny a dobroczel, w Straŕburgu nabožinu studowaische. Kas jako khudy studenta pēschi domoj džěŕsche. Běsche wōŕjredž symy a jara syma. Na jene dobo jeho syma pschemsa a tschajesche; pschi tym počza mucžny bycz a spanje chžysche jeho pschemōž. Wón jara derje wjedžische, byli febi tu wufnył, na žane wotuczenje žaneje nadžije wjazy bylo njebny. Duž so Bohu poruczi a swojej woczji, wot spanja pschemōženej, sandželi. Tola nětko runje wōŕnik nimo pschijēdže, kiž jeho namaka, wubudži a jemu něŕŕto i jēdži a i picžu da. Na swojim wosju jeho do bližisheje wŕy dowjese. Oberlin so swojemu pomoznikaj jara džakowaische a chžysche jemu pjenjesy dacž, ale tón ničto njebjerjesche. „To je nascha pschisłuschnoscž“, wón rjekny, so febi jedyn druhemu pomhamy; nimo Wascheho džaka njemōžu ničto wot Waŕ bracz.“

Duž na to Oberlin džesche: „„Pracze mi i najmjenscha swoje mjeno, so mohł Bože žohnowanje sa Waŕ wuproŕhcz.““

Tón pał rjekny: „Za widžu, so scze Wŕy džěcžo Bože, duž mi pracze, tał ŕmilny Samaritski i mjenom rěkaŕche?“

„„To ja njewěm,““ Oberlin pschida, „pschetož jeho mjeno nam w bibliji sjewjene njeje.““

„Nō derje“, wōŕnik wobŕamny, „tał dołho hacž mi teho mjeno mjenowacz njemōžecze, Wam tež swoje njepraju.“ Oberlin jeho

mjeno nješoni. Bóh pať jo snaje a wón tutón štutť njemytowany njewostaji.

Prěnja kafeń dokładnje nawuknjena.

Njebóhi mišioniski direktar D. Buchner w Herrnhucze běšče Ɣo na kupje Samajka jako Ɣyn w Ɣluzbje bratrowskeje gmejny steja- zeho mišionara narobžik. Róžde lěto mějachy czi, tehdy hišcže w lěbach bydlažy pohanžy čornochojo wašnje, wulki cžah wot- džeržecž, pschi kotrymž by měšchnit se schleńčžanym kafečžom po- nym pschibohow na cžole cžaha schoť. Nafchemu staremu čornemu wěrjazemu wučerjej běšče to něťť s pohórčhenjom, so Ɣo wjele jeho schulerjow s wčžipnosče, wscho prawje widžecž, cžahaj pschi- samkny, a wón nať naležnje napominašče, na to myšlicž, so Ɣo my kšesčžijenjo na tajtim torhnyh cžinjenju wobdžělicž nješmēm y. Sa měnju, so bēch Ɣebi tež pschedewsať, napominanju pošłuschny byčž. Ale jako bubony bližazeho cžaha schtrjebotachu, tola sadu nēkajkeho kēťka šalēšch, s najmjeńšcha nēšchto wohladacž. Kaž rucž e pať cžah do bliskosče pschińdže, bēchu wschitke dobre pschedewsačža kaž prjecž sđunjene. A prjedy hacž bēch Ɣo dohladať, Ɣobu bēžach, wučerjoweje pschifasnje a Ɣlubjenja, kiž bēch Ɣwojemu nanej dať, sabhwschi. Kaž rucž e to te druhe džěcži pytnychu, měnjachu: Schtož móže Ɣyn mišionara, to tež my móžemy. Njewobkedžbowani, kaž Ɣebi myšlachmy, sažo domoj dozpicmy. Ale — Ɣudženje tola pschińdže. Na druhim ranju sapocža starž — hižom ki w ruzy džeržo, — so je k Ɣwojemu wobžarowanju šhoniť, so Ɣu tola něťťi s pohaniskim cžahom Ɣobu bēželi. Tuczi dnrjbjachy to něťťo rjez. Šluboke mjelcženje. Duž mje tola Ɣwědomnje napominašče, ja Ɣo wuśnach. „Takle“, tón kruty prajesče, „ty Ɣy mišionarowy Ɣyn a takle cžinišch. Kaf prěnja kafeń rēka?“ Se subami klepotajo ju jakotach, na to mje wón spēšchnje došahny, ja buch psches kawku položeny a dostach, schtož bēch sašłuzik. Zako bē saťkať, sažo pra- schenje scžehowasče: „Kaf prěnja kafeń rēka?“ A wujo ju spēwach. A žanemu mojič towaršchow Ɣo khostanje njespuschži. Ale wot teho cžaha Ɣym psched prěnej kafnju respekt mēť, kiž je Ɣo posdži- scho, džakowano Bohu, k snutskownemu, wopravdžitemu wyšoko- waženju posbēhnyť.

M. w M.

Prawe wocžehjenje džěcži.

Młody cžlowjeť bē do jastwa pschischoť. Tam wón jastwi- neho duchowneho proschesče, so by tón k jeho staršchimaj schoť a jeju prošnyť, so bnschtaj Ɣwojemu Ɣhnej wodaťoj. Semu wschaf bēšče jeho njestutkow jara žel. Duchowny džěšče k jateho staršchi- maj a s nimaj rēčesče. Sateho nan bē tež na měsče swólniwy, Ɣwojemu Ɣhnej wodačž; macž pať je twjerda, wona njecha wodačž. „Wón je nam“, tak wona žakosčži, „psches mēru wulku hańbu cžiniť. Sa jeho ženje wjazy widžecž njecham“. Duchowny Ɣo ju praschesče, cžeho dla dha je tajka nješmilna. Na to wona wot- molwi: „Wšcho Ɣym sa teho hólza cžinila, schtož Ɣym něťkať mohła. Šdnyž bēšče hišcže maťy, Ɣym jemu telko pjenjes dawala, telkož by mēčž chžnyť. Šdnyž by Ɣo rjany kruch w džiwadle hrať, bych jeho Ɣobu wsaka. Ženje jemu nješym žaneje próstwy sa- powjedžika. A něťťo mi wón takle placži!“

„„Dale ničžo wy nješče sa Ɣwoje džěcžo cžinika““, Ɣo mišionar něťťo praschesče, „„hacž so scže jemu dosčž pjenjes dawala, jeho do džiwadła braka a jemu wschu wolu wostajala? Nješče dha Ɣwojeho Ɣyna ženje na Bože Ɣłowo dopomnjala ani jeho na Šhynstuba potasowala? Nješče ženje nad nim Ɣwojej ruzy sthnyła a Ɣo sa njeho modliťka? Njewěsče dha wy, so scže Ɣama nad tym wina, so wasch Ɣyn w jastwe Ɣedži? S džiwadlom a pjenjesami Ɣo žadny Ɣyn njewocžehnje. Š temu Ɣlušcha modlitwa.““

Duž ta macž dolho na mišionara hladasče. Takle njebē hišcže ničto s njej rēčžal. Potajkim Ɣama dnrjbjesče na njesbožu Ɣwojeho Ɣyna wina byčž? — „Šaj, duchowny ma prawje“, tak něťťo jejny snutskowny hólč k njej džesče, „ja Ɣama Ɣym Ɣwo- jeho Ɣyna do jastwa pschinješła“. S hložom placžo Ɣo pschi tyč Ɣłowach na stoť swjese. Šdnyž bēšče sažo k Ɣebi pschisčła, k duchow- nemu rjetny: „Džicže něťťo k mojemu Ɣhnej a powjesče jemu, so Ɣym jemu wodaťa a so tať rucže hacž budže mi móžno, k njemu pschińdu.“ — To je Ɣo tež staťo. A sa macž bu tón podawť sapocžatť lēpscheho žiwjenja.

Wschelazy staršchi Ɣo tamnej macžeri runaju. Woni džěcžom wschu wolu wostajaju a Ɣo potom džiwaju, hdyž džěcži do hrēchow a ščosčžow padnu. Młody schtomit ma Ɣo pschezo pschijwasany džeržecž; cžim twjerdscho, cžim lēpje sa njeho.

Pschewinjemy.

Mandželski, kiž by kóždy luby wječžor w forcžnje namaťacž byť, a kiž tež hewal Ɣwojej mandželskej wjele hnēwanja cžinjesče, Ɣo ras psched Ɣwojimi towaršchemi, kiž bēchu jeho hódni, teho šhwalesče, tak dnrbi jemu jeho žona na Ɣłowo pošłuchacž. Wona, ta „šwjata Marja“, kaž ju mjenowasče, dnrbi wscho cžinicž, schtož Ɣebi žada. „A hdy bych“, tak rēčesče, „něťťo w poľnožy waš wschitkič k Ɣebi domoj dowjedť, dha by wona, hdy bych jej kasať, stanyła a wam wschitkim jedž a picže na blido nastajala.“ Cži hrubi towaršchojo Ɣo Ɣmējachu: „„To by krašny žort byť. Tón chžemy hišcže tutu nóz wuwjesčž.““ Šarujjo a haleťajo cži šlēpžy na to s wopitym mužom do jeho doma džěchu a na mužowe ža- danje wboha cžicha žona tež wopravdže, bjes wscheho morťotanja žadanu jedž a picže na blido nanosžy. Ale hrubym hosčžam, kiž tole wscho widžachu, Ɣłodžicž njechasče. Tež Ɣmjecž Ɣo bórny pschestachu. Sa to pať Ɣo hańbowachu, so tajku pēknu starosčžiwu žonu takle rudžachu, a bórny jedny po druhim s mērom domoj džěšče. Tež mandželskeho něťťo Ɣwědomnje hrjebacž pocža. Wón njemóžesče hinať, hacž so Ɣo Ɣwoju žonu woprascha, kať dha je jej to móžno byťo, jemu tať k woli byčž? Šaj, wona wschaf bē to samohła, niž teho dla, dokelž jejny muž tať nad njej knješesče, ale teho dla, dokelž s Božej mozu a s wēry do Boha wschu Ɣwoju scžerpliwosčž cžerpašče. Tehodla na mužowe praschenje tole wot- molwi: „Dokelž widžu, so ty tola po schērořim pucžu, kiž do šta- ženja wjedže, džěch, chžu tebi s najmjeńšcha te krotke lēta, kotrež hišcže w hromadže budžemoj, tať rjane hacž móžno scžinicž. Bóh dawa mi tež sa to móž.“

Tuto jejne Ɣłowo a wscha jejna scžerpliwosčž bēchu mužowu sašaklosčž pschewinny. Na nim bēšče Ɣo po Ɣłowie to dopjelnilo, schtož Ɣwjaty Pēťr pišče: So bychu czi, kiž Ɣłowu njewērja, psches žonow sadžerženje bjes Ɣłowa dohčži byťi.“

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šutije sa tndžeń, 15. septembra, Ɣo Šserbam s Draždžan a wokoliny kšičžna žyrtej sažo sa Božu Ɣluzbu w macžernej rēčži wotewri. Špowjedž Ɣo kaž hewal pschipoľdnju 1/2 12 hodž. sa- pocžnje. Wschitzny Šserbjo s bliska a s daloka Ɣu wo bohate wob- dželenje niž jenož na kemschenju, ale tež sa Božim blidom wutrobnje proscheni.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch psche- dawarňjach „Šserb. Nowin“ na wsach a w Budyschinje dostacž.